

Denoek

Thuis, wat je van binnen voelt,
bewust of meestal onbedoeld,
een dorp dat is zoals ik ben.
Een kroeg, een molen en een kerk,
een ander zegt: het is niet sterk,
maar 't is waar ik verknocht aan ben.

Dit dorp, het blijft steeds hoe het was,
paar duizend mensen rond een plas,
gewoon, maar zaterdags de voetbal.
Paar keer per jaar een lekker feest,
zo is het eeuwen al geweest,
en als 't kan nog jaren zijn zal...

Refrein:

En tussen Koud'- en Lovenpolder,
ligt steeds het dorp waar ik van hou,
van Mauritsfort tot langs de Kreke,
met aan de horizon de Dow.

Dit dorp het heeft hèt, of toch iets,
al zegt het velen meestal niets,
een Hoekenees wil er graag zijn.
Ze bouwen er hun eigen stek,
een huis, een hoeve, ieders plek,
met soms een woordje "mijn en dijn".

Wie ouder is vertelt het nog,
niet dat het beter was maar toch,
de slaggers en de bakkerijen.
De markt met oude leugenboom,
een foto, kijk daar is mijn oom,
hij werkte op de boerderijen....

Refrein:

En tussen Koud'- en Lovenpolder,
ligt steeds het dorp waar ik van hou,
van Mauritsfort tot langs de Kreke,
met aan de horizon de Dow.

Zo zal het hoop ik verder gaan,
dan ga ik er niet meer vandaan,
of kom terug zodra ik kan.
Het dorp zal zeker weer vernieuwd,
dat zal ook wel, ik ben benieuwd,
als 't moet een beetje anders dan.

Maar Hoek zal blijven zoals toen,
want 't zijn de mensen die 't hem doen,
dat zal ook nu en straks weer blijken.
Dit dorp, het gaat echt nooit voorbij,
hier zal het altijd zijn voor mij,
op Denoek van die twee dijken.....

Refrein:

En tussen Koud'- en Lovenpolder,
ligt steeds het dorp waar ik van hou,
van Mauritsfort tot langs de Kreke,
met aan de horizon de Dow.

Tekst: Arie van der Maas

Melodie: Het Dorp van Wim Zonneveld.